

C180 – CUL23

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

3 mei 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de oprichting van een afdeling van de Vlaamse Wielerschool op het circuit van Terlaemen (Zolder) en de relatie met de geplande oprichting van vijf provinciale wieleropleidingscentra	1
Vraag om uitleg van mevrouw Margriet Hermans tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het gebruik van verboden middelen in de sport via toestemming wegens therapeutische noodzaak	4
Vraag om uitleg van de heer Jo Vermeulen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de organisatie van bokswedstrijden en de ondersteuning van de bokssport	6
Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ondersteuning van het beachvolleybal	7

Voorzitter: de heer Dany Vandenbossche

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de oprichting van een afdeling van de Vlaamse Wielerschool op het circuit van Terlaemen (Zolder) en de relatie met de geplande oprichting van vijf provinciale wieleropleidingscentra

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de minister, geachte collega's, 2007 werd uitgeroepen tot het 'jaar van de fiets'. Tal van initiatieven staan voor de boeg, zoals Vlaanderen Sportland, Ventourist-Ventousiast, de Gordel voor Scholen, de Ronde van Frankrijk enzovoort. De erkenning van een degelijke opleiding voor jongeren voor het wielrennen blijkt dan ook zeer actueel.

Naast bovenvermelde gebeurtenissen worden er in 2007 ook vijf provinciale opleidingscentra voor het wielrennen uitgebouwd, in samenwerking met de Wielerbond Vlaanderen en de Vlaamse Wielerschool. In deze wieleropleidingscentra kunnen kinderen vanaf 12 en soms vanaf 8 jaar kennismaken met het wielrennen en worden hun de vaardigheden, technieken en vooral noties van veiligheid bijgebracht. Uiteraard kunnen ook jongeren van oudere leeftijd terecht in deze wieleropleidingscentra om hun vaardigheden aan te scherpen en te vervolmaken. De centra kunnen ook een ondersteunende of coördinerende rol spelen voor de bestaande wielersclubs.

Op het circuit van Terlaemen-Zolder wil men een afdeling van de Vlaamse Wielerschool oprichten met als doel, om zoals in de andere afdelingen, zo veel mogelijk jongeren in kwaliteitsvolle omstandigheden het wielrennen te laten beoefenen en de meest getalenteerde jongeren optimale ontplooiingskansen te geven met aandacht voor de vrijwaring van de integriteit van de sport en de gezondheid van de jonge sportbeoefenaar.

Rekening houdende met het feit dat topsportscholen een opleiding in wielrennen geven vanaf het tweede jaar secundair onderwijs, rijst hier de vraag of het aanbod van fietsondersteuning voor jongeren voldoende bekend is en of er geen overlapping kan zijn van de doelstellingen die de verschillende instellingen hanteren.

Graag had ik aan de minister de volgende vragen gesteld. Wanneer de minister het heeft over de oprichting van vijf provinciale opleidingscentra, gaat het dan over de uitbouw van de bestaande afdelingen van de Vlaamse Wielerschool, zijnde Herentals, Vlaams-Brabant, Oost-

Vlaanderen en in de toekomst Zolder-Terlaemen in Limburg, en zal de minister de oprichting plannen van een nieuw centrum in West-Vlaanderen? Wat is de stand van zaken hieromtrent, specifiek voor Zolder-Terlaemen en West-Vlaanderen? Met welke middelen zal dit gefinancierd worden? Gaan deze provinciale opleidingscentra samenwerken met de topsportscholen?

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Ik wil me graag aansluiten bij deze vraag. Er is een probleem van structurele onderfinanciering van de wielerscholen geweest. Wij als Vlaamse overheid komen heel vaak in het nieuws met de dopingcontroles, dat is goed. Maar ik vind het ook heel belangrijk dat we de wielersport zo sterk mogelijk steunen en vooral het gezond sporten. In die zin is de wijze waarop Toon Claes, Rik Van Looy en anderen de Vlaamse Wielerschool hebben uitgebouwd, toch wel bewonderenswaardig. Ik krijg jammer genoeg nog constant signalen dat er een financieringsprobleem is, onder meer met het project in Zolder. Kunt u ons de juiste situatie geven?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, laat me eerst vooraleer ik op uw specifieke vragen antwoord, kort de context schetsen waarin de Vlaamse Wielerschool gesitueerd moet worden, ook als verduidelijking bij enkele opmerkingen.

De Vlaamse Wielerschool is ontstaan als een initiatief van Sporta. De Koninklijke Belgische Wielrijdersbond is een unitaire federatie gebleven tot eind 2001. Omdat wielrennen een populaire sport is in Vlaanderen en er zeker behoefte bestond aan ondersteuning en uitbouw van een degelijke en verantwoorde jeugdopleiding is de Vlaamse Gemeenschap via Bloso in 1980 partner geworden van de Vlaamse Wielerschool. Door de jaren heen heeft die Vlaamse Wielerschool haar degelijkheid en deugdelijkheid bewezen, vooral inzake verantwoorde trainingsopbouw en jeugdopleiding. De Vlaamse Wielerschool is begonnen met wintertrainingen vanuit het centrum in Herentals en vanuit de wielersbaan in Gent. Intussen is deze wintertraining uitgegroeid tot een programma, waarbij voor de verschillende categorieën op 14 verschillende locaties in Vlaanderen en met de medewerking van 35 trainers een aangepast trainingsprogramma wordt aangeboden. Ook fundamenteel in de werking van de Vlaamse Wielerschool zijn de principes van medisch verantwoorde sportbeoefening. Zo worden de trainingsprogramma's in overleg met specialisten op maat van de verschillende leeftijds-

categorieën ontwikkeld en verlopen de trainingen op het terrein onder de verantwoordelijkheid van een gediplomeerde trainer.

Toen op 1 januari 2002 de Wielerbond Vlaanderen werd opgericht, na de splitsing van de BWB, trok Bloso zich terug uit de Vlaamse Wielerschool. Er bestond nu immers een erkende unisportfederatie, die zelf verantwoordelijk was voor haar jeugdopleiding. Wielerbond Vlaanderen streeft die jeugdopleiding vooral na via de bij de federatie aangesloten clubs. Gevolg was echter dat de toekomst van de werking van die Vlaamse Wielerschool onzeker werd, omdat de financiering en bijgevolg de verdere gecoördineerde uitbouw niet langer gegarandeerd waren. Zo bereikte mij de vraag van de bezielers, van Toon Claes en pionier Rik Van Looy, of de Vlaamse Wielerschool moest worden opgedoekt, dan wel of er een duidelijke plaats en taak konden worden toebedeeld.

Ik blijf zelf overtuigd van de verdienste en het nut van de Vlaamse Wielerschool. Daarom heb ik ook naar een oplossing gezocht. Door mijn toedoen is een samenwerkingsovereenkomst afgesloten tussen de Wielerbond Vlaanderen en de Vlaamse Wielerschool, waarbij deze laatste door de eerste erkend en ondersteund wordt. Ook werd er, opnieuw na bemiddeling, een correcte taakverdeling afgesproken. Voorts streef ik naar een overeenkomst met de provinciale overheden, om een gedeelte van hun middelen voor bovenlokale sportinitiatieven te investeren in die provinciale wielerschool.

Collega's, wielrennen is een sport die, wat organisatie en beoefening betreft, een aparte plaats inneemt in ons sportlandschap. Het is een sport die, in functie van trainingen op de openbare weg, niet op één welomschreven locatie – een terrein, een sporthal of een zwembad – beoefend kan worden. Dat vergt bijvoorbeeld het inzetten van volgwagens, het fietsen in groep onder begeleiding, het respecteren van het verkeersreglement enzovoort. Jongeren moeten eerst en vooral het fietsen in al zijn aspecten onder de knie krijgen: fietsvaardigheden aanleren, de verkeersmoeilijkheden leren inschatten, de elementaire beginselen van het fietsonderhoud kennen, weten wat gezonde ontspanning en sportbeoefening is enzovoort. Wielrennen is veel meer dan louter koersen.

Hoewel er nogal wat wielerschools bestaan, rekruteren die toch maar een beperkte en selectieve doelgroep. Daarom heeft de Vlaamse Wielerschool haar plaats verdiend en haar nut bewezen. Bovendien kunnen de mensen van de Vlaamse Wielerschool waar nodig ook nog ondersteunend helpen voor de clubs. De Wielerschool heeft als doelstelling zo veel mogelijk jongeren in kwaliteitsvolle omstandigheden het wielrennen te laten beoefenen, en de meest getalenteerde jongeren optimale ontplooiingskansen te geven, met aandacht voor de vrijwaring van de integriteit van de sport en de gezondheid van de jonge sportbeoefenaar. Om die verantwoordelijkheid te kunnen opnemen en taken te kunnen opnemen, lijkt het mij

inderdaad zinvol dat er in elke provincie zo'n wielerschool gebouwd wordt, weliswaar binnen één gecoördineerde beleidsvisie.

Wat uw eerste vraag betreft, kan ik u melden dat het inderdaad gaat over de uitbouw van de bestaande afdelingen. Ik had hierover in december 2006 al een eerste vergadering met de gedeputeerden van sport van de vijf Vlaamse provincies en heb hen op 14 mei 2007 uitgenodigd. Concreet waren er al langer activiteiten in de provincie Antwerpen, vooral dan vanuit Herentals, in de provincie Oost-Vlaanderen, met onder andere de pistetrainingen op de wielerschool Eddy Merckx aan de Blaarmeersen, en in de provincie Vlaams-Brabant, vooral vanuit het Bloso-domein van Hofstade.

Dit jaar is daar Limburg bij gekomen, waar onder leiding van de heer Wauters het project op het circuit van Zolder gestart is. De heer Wauters is als coördinator in dienst getreden op 2 januari 2007. Op 2 februari zijn de trainingen begonnen. Tot nu toe komen een 200-tal jongeren geregeld trainen, zo'n 60 per training, verdeeld over verschillende groepen naargelang de leeftijd. Telkens worden twee trainers per groep ingeschakeld. Naast opleidingsprogramma's voor 8- tot 14-jarigen worden ook specifieke trainingsschema's ontwikkeld voor nieuwelingen, 15- tot 16-jarigen, en junioren, 17- tot 18-jarigen. De jongeren krijgen die opleiding en training zowel op het gesloten circuit van Terlaemen als op de openbare weg. Daarnaast wordt nog een BMX-piste aangelegd. Ook is het de bedoeling dat er een cyclocrossparcours komt.

In functie van de volgende wintertrainingen tracht de projectleider ook de verlichting van het circuit gedaan te krijgen. Het project in Limburg wordt al gerealiseerd met de steun van de provincie Limburg. De gedeputeerde, mevrouw Claes, heeft uitdrukkelijk gesteld dat zij daarmee, alvast voor de provincie Limburg, wou beantwoorden aan mijn oproep om in het kader van het Jaar van de Fiets deze vijf provinciale wielerschools te kunnen realiseren.

Ook in Antwerpen en Oost-Vlaanderen ondersteunt de provinciale overheid al langer de daar lopende projecten. In Vlaams-Brabant gebeurt dat door een samenwerking met FROS, dat als recreatieve sportfederatie ook participeert en concreet één personeelslid ter beschikking stelt. Er wordt in Vlaams-Brabant nu ook een projectvoorstel voorgelegd aan de provinciale overheid om de wielerschool daar verder te kunnen uitbouwen. Hetzelfde geldt voor de provincie West-Vlaanderen. Ook daar zijn contacten met de provinciale overheid en wordt een voorstel uitgewerkt tot oprichting van een nieuw en bijkomend centrum.

Met welke middelen gaan we dat financieren? Zoals eerder gesteld, is het de bedoeling dat de verdere uitbouw verzekerd wordt en dus de garantie geboden wordt

dat er ook in de toekomst voldoende middelen voor vrijgemaakt worden. Uiteraard voorzien de provinciale wielerscholen voor een deel in hun eigen inkomsten, onder andere uit sponsoring en lidgelden. Daarnaast is er dus nog het samenwerkingsakkoord met de Wielerbond Vlaanderen, dat ook een vorm van ondersteuning inhoudt, en de participatie van FROS en Sporta.

Daarbovenop vraag ik aan de provincies om in het kader van hun sportbeleidsplan aandacht te hebben voor de uitbouw van deze centra. Vanaf volgend jaar komt de financiering van het nieuwe decreet op het lokale sportbeleid op gang. De provincies krijgen in het kader daarvan extra middelen voor de uitwerking van bovenlokale initiatieven. Als zij een gedeelte van de hun toegemeten middelen aan de provinciale wielerscholen besteden, is ook de toekomst verzekerd. Dit jaar zijn die decretale middelen er nog niet. Toch lijkt het mij aangewezen om uitgerekend in het kader van het Jaar van de Fiets de globale uitbouw van dit project te kunnen helpen realiseren. Daarom heb ik in mijn begroting voor het Jaar van de Fiets een supplementaire eenmalige subsidie van 150.000 euro vrijgemaakt. Ik hoop dus binnenkort met de gedeputeerden en op basis van de intussen ingediende of uitgewerkte projecten, de afspraken hieromtrent te kunnen concretiseren en zo mogelijk te finaliseren. Ik plan dat vanaf volgend jaar vanuit de provincies 300.000 euro wordt vrijgemaakt. Dit is geld dat ze krijgen in het kader van het decreet op het lokaal en regionaal sportbeleid.

Mevrouw Libert, zoals u weet, is de topsportschool verankerd in het decreet op de erkenning en subsidiëring van de sportfederaties. De Wielerbond Vlaanderen is nagenoeg onmiddellijk na haar oprichting begonnen met een topsportschool. Op 1 september 2002 is immers de Topsportschool Wielrennen voor jongens en meisjes in Gent van start gegaan.

Het decreet bepaalt dat elke federatie die beschikt over een topsportschool, het recht heeft op een gesubsidieerde topsportcoördinator. Bij de Wielerbond Vlaanderen is dat oud-profrenner Ferdi Van den Haute. Los van die functie is hij ook altijd al begaan en betrokken geweest bij de Vlaamse Wielerschool. Met hem heb ik dus automatisch de best geplaatste verbindingspersoon.

Jongeren in de wielerscholen voor wie het aangewezen is dat ze naar de topsportschool gaan, kunnen daar terecht vanaf de tweede graad van het secundair onderwijs, mits zij uiteraard voldoen aan de sportieve instapcriteria.

In die zin vormen de wielerscholen, samen met de clubs, de onderbouw van de topsportschool en kunnen ze aan elkaar gelinkt zijn. Niet elke deelnemer aan de provinciale wieleropleidingscentra kan doorstromen naar de topsportschool. Ook werd er, dankzij mijn bemiddeling, een correcte taakverdeling afgesproken tussen deze

actoren. Maar laat me toch nog eens duidelijk stellen dat in de wielerscholen de klemtoon niet alleen ligt op het presteren in de koersen, het begeleiden en ontwikkelen van toptalent of het doorgroeien naar een carrière als profrenner, daar waar voor de topsportschool die intrinsieke kwaliteiten, dat potentieel talent, toch de noodzakelijke instapdrempel vormt voor selectie. Maar hoewel opdracht en doelstelling verschillen, is een gecoördineerde aanpak, waar mogelijk en nuttig, toch verzekerd.

In eerste instantie zijn de provinciale wieleropleidingscentra de voorlopers van de topsportschool, ook wat leeftijdscategorieën betreft. In de weekends kunnen, in samenwerking met de clubs, de jongeren die in de week op de topsportschool zitten, een beroep doen op de provinciale opleidingscentra, om zich te vervolmaken of extra ondersteuning te krijgen. Maar het is een ondersteuning van en samenwerking met alle clubs. Het is niet de bedoeling om een geïsoleerd centrum te creëren; het is een centrum waar alle wielerschools bij betrokken moeten worden, maar per provincie.

Alles is klaar. Ik heb een uitgewerkt voorstel gedaan aan de provincies. Eigenlijk moeten de gedeputeerden alleen maar 'ja' zeggen en ze krijgen er onmiddellijk een financiering bij. Ook Zolder past daarin, want dat is inderdaad het Limburgs provinciaal opleidingscentrum. Het financiële aanbod van mijn kant is klaar. Ik wacht op de bevestiging, maar op 14 mei heeft, hoop ik, de laatste bijeenkomst plaats om een totaalakkoord te sluiten.

Begin januari hebben we de gedeputeerden gezien. Toen hebben ze me gevraagd om te zorgen voor een overeenkomst tussen de bond en de wielerschool. Die overeenkomst is er. Ze vroegen om te zorgen voor een kaderovereenkomst met de wielerschool, zodanig dat ze weten welk aanbod er zal zijn. Die kaderovereenkomst is er. Ze vroegen ook om te zorgen voor een financieel kader, waardoor ze zelf niet te veel moeten bijleggen. Dat financieel kader is er ook. Ik zie dus niet in waarom de provincies niet collectief in het voorstel zouden stappen.

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord.

Voor 2007 doet u een eenmalige injectie van 150.000 euro. Dat is een totaalpakket voor de vijf provincies. Hoe zal dat bedrag verdeeld worden? Hebt u daar al zicht op?

Minister Bert Anciaux: Dat gebeurt op basis van de bevolkingsaantallen per provincie. Het is de helft van de 300.000 euro die we nodig hebben voor 2008. Die

300.000 euro is ongeveer de helft van het bedrag dat ze krijgen. In concreto gaat het over de helft van 0,8 euro per inwoner, dus 0,4 euro.

Mevrouw Laurence Libert: Nadien zullen de provincies zelf 300.000 euro moeten besteden.

Minister Bert Anciaux: Ze krijgen dat geld vanaf 2008, in het kader van het nieuwe decreet.

Mevrouw Laurence Libert: Het geld dat ze krijgen binnen het Sport voor Allen-decreet, moeten ze dus verplicht daaraan besteden?

Minister Bert Anciaux: Dat is mijn aanbod. De helft zouden ze in de wieleropleidingscentra moeten kunnen investeren.

Mevrouw Laurence Libert: Krijgen ze daarbovenop nog andere middelen? Als de provincies instappen in het Sport voor Allen-decreet, zijn ze verplicht om in het beleidsplan aan te geven dat ze de helft van de bovenlokale middelen zullen gebruiken voor de wielerschool.

Minister Bert Anciaux: Ik kan ze niet verplichten, het is ons aanbod. Vandaar dat ik in 2007 ook 150.000 euro aanbied. De provincies die instappen, kunnen in 2007 al een financiering krijgen. Eigenlijk hebben ze daar dus wel belang bij.

De provincies moeten sowieso ook zelf een aantal inspanningen doen op basis van het nieuwe decreet. Wij doen een voorstel om collectief verantwoordelijkheid op te nemen voor de provinciale wieleropleidingscentra en daarvoor een deel van hun middelen te gebruiken of, anders gezegd, een deel van de middelen die ze krijgen van de Vlaamse overheid aan te wenden voor de wieleropleidingscentra. Dat vergemakkelijkt tegelijkertijd ook de opdracht van de provincies, want ze moeten geen extra verantwoording afleggen voor de aanwending van die middelen, aangezien het al in een overeenkomst met de Vlaamse overheid zit.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Margriet Hermans tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het gebruik van verboden middelen in de sport via toestemming wegens therapeutische noodzaak

De voorzitter: Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, onlangs las ik in de

krant een artikel dat mijn nieuwsgierigheid wekte, maar ook heel wat vragen deed rijzen.

453 Vlaamse sporters mogen verboden middelen gebruiken, omdat zij beschikken over toestemming wegens therapeutische noodzaak. Die toestemming werd, na aanvraag bij de expertencommissie Medisch Verantwoord Sporten, verstrekt.

Bij deze 453 medische uitzonderingen zijn er 189 wielrenners, 65 voetballers, 48 atleten en 41 zwemmers. Maar het gaat ten hoogste om 25 percent topsporters. Het merendeel is dus amateur.

De meeste toestemmingen worden gevraagd voor beta 2-agonisten en corticosteroïde. Het gaat hier om een middel tegen astma en een ontstekingsremmer, met een euforiserend en pijngrensverlegend effect. Het is vanuit therapeutisch oogpunt begrijpelijk dat bijvoorbeeld astmapatiënten aan sport kunnen doen en ze dankzij deze medicatie, ongeacht het feit of deze middelen op de dopinglijst staan of niet, de mogelijkheid krijgen om aan sport te doen.

Toch verdienen deze cijfers enige duiding. Mijnheer de minister, is de incidentie van astmapatiënten bij sportbeoefenaars in het algemeen en bij topsporters in het bijzonder, hoger of lager dan bij de totale populatie?

Voetbal is wellicht populairder dan wielrennen en atletiek, maar kent in verhouding weinig toestemmingen wegens therapeutische noodzaak. Wat is de verhouding tussen het aantal beoefenaars van een sport en het aantal toegekende TTN's?

Nopen de verschillende cijfers tot nog strenger toezicht op het afleveren van een toestemming wegens therapeutische noodzaak?

De voorzitter: Blijkbaar zou de vraag al gesteld zijn tijdens de plenaire vergadering, maar dat was ons onbekend. Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw Hermans, vooraleer concreet op uw vragen te antwoorden, wil ik nog even een belangrijke verduidelijking geven. De getallen die u in uw vraag om uitleg vermeldt, betreffen de aanvragen die behandeld zijn en niet de toestemmingen. Circa 80 percent van de aanvragen kreeg een toestemming.

Mevrouw Hermans, meerdere internationale studies tonen aan dat ademhalingsproblemen en astma meer voorkomen bij topsporters, in vergelijking met een populatie van niet-topsporters. De prevalentie varieert van 14 tot meer dan 20 percent voor topsporters en van 2 tot 11 percent voor de controlegroep.

Hiervoor worden verschillende verklaringen gegeven. Fysieke inspanning is een uitlokkende factor voor ast-

ma, waardoor astma vaker of sneller wordt ontdekt bij sporters. Astma komt ook meer voor bij uithoudingsporten zoals wielrennen, zwemmen, langlaufen of langeafstandslopen. Onder meer het langdurig inademen van koude lucht en de langdurige blootstelling aan pollen zouden hiervan de oorzaak zijn. Zwemmers ademen dan weer veelvuldig chloordampen in.

Ik begrijp de vraag perfect, want toen ik het artikel las, viel ik ook bijna achterover. Ik heb onmiddellijk een aantal professoren daarover gecontacteerd. Ik was toen toevallig bij de K.U.Leuven, voor de opening van onze nieuwste hypoxiekamer. Er waren nogal wat specialisten aanwezig, die allemaal stelden dat astma ruim dubbel zoveel voorkomt bij topsporters dan bij de bevolking, maar dat het bij de bevolking op dit ogenblik ook al rond 10 percent ligt. Dat is angstaanjagend hoog.

Ik woon in een risicogebied. Toen mijn zoon in het eerste studiejaar zat, had ongeveer 80 percent van de leerlingen ademhalingsproblemen. Toen was er nog de meest vervuilende verbrandingsoven, we hebben de vliegtuigen van Zaventem die overvliegen en de ring rond Brussel, de drukste verkeersader van het land. Geen wonder dat daar wel wat ademhalingsproblemen waren.

Gemiddeld ligt het op dit ogenblik rond 10 percent bij de gewone bevolking. Ik ben dan voorzichtig, als ik zeg dat het tussen 2 en 11 percent is. Bij topsporters zou dat dus inderdaad ruim het dubbele zijn. Ik zeg dat het varieert van 14 tot meer dan 20 percent. Alle specialisten zeiden dat het ruim het dubbele is van het percentage bij de bevolking. Een op vijf topsporters zou dus ademhalingsproblemen of astma hebben. Dat komt omdat het een inspanningsastma is, wat natuurlijk te maken heeft met het feit dat topsporters meer zuurstof verzetten.

Mevrouw Hermans, de verhouding tussen het aantal beoefenaars van een sport en het aantal TTN-aanvragen zou geen betekenisvol resultaat opleveren omdat tot nu toe de sporters proactief een aanvraag kunnen indienen en die niet meer moeten indienen als de ziektesymptomen opduiken en met vooropgestelde medicijnen worden bestreden. Daarenboven kunnen de elitesporters kiezen of zij hun aanvraag bij de internationale federatie of bij de expertencommissie Medisch Verantwoord Sporten indienen. Het aantal aanvragen is dus voornamelijk afhankelijk van wie het nodig acht deze aanvragen proactief in te dienen en niet van de prevalentie van een bepaalde aandoening en een bepaalde sport.

Het zijn voornamelijk die sporters die een reële kans maken op dopingcontrole die een aanvraag indienen. Aangezien 30 tot 35 percent van alle dopingcontroles in Vlaanderen bij wielrenners gebeurt, lijkt het dan ook vrij logisch dat deze sporters eerder een aanvraag tot toestemming wegens therapeutische noodzaak indienen dan recreatieve sporters, die zeer weinig kans op dopingcon-

trole hebben. Deze laatsten moeten theoretisch ook een aanvraag tot toestemming wegens therapeutische noodzaak indienen, en er is er een vrij belangrijk deel dat dat doet. Want ook zij kunnen bij een wedstrijd onderworpen worden aan dopingcontrole. Maar het percentage wielrenners is dus vrij hoog omdat de inspanning veel hoger is en omdat de kans op dopingcontrole ook veel hoger is dan bijvoorbeeld bij voetbal.

Andere conclusies kunnen uit de momenteel beschikbare cijfers nog niet getrokken worden. Het is wel zo dat vooraleer wielrenners een TTN krijgen, zij aan de hand van dezelfde criteria worden beoordeeld dan eender welke andere sporter. Enkel wie de medicatie om therapeutische redenen echt nodig heeft, zal die toestemming ook krijgen. Er is heus wel wat controle op. Vroeger had men gewoon een attest van de huisarts nodig, wat tot misbruiken leidde. Oorspronkelijk dacht ik ook dat daardoor het hoge aantal te verklaren was, maar dat is niet waar. Zelfs door de commissie worden er nog veel toestemmingen gegeven. Wanneer er een TTN-aanvraag gunstig wordt beoordeeld, moet er aan vier criteria, die elk uitsluitend kunnen werken, voldaan worden.

Er wordt een verkeerd beeld geschapen over TTN wanneer TTN afgedaan wordt als zijnde een dekmantel om doping te kunnen gebruiken of te maskeren. Ik begrijp dat dat een eerste reactie is, maar dat is echt niet het geval. Ik vond het ook zeer vreemd dat er zeer veel mensen waren die neussprays en dergelijke gebruikten of astmalijder waren, maar het is een pak hoger dan bij de doorsneebevolking, waar het trouwens ook stijgt.

Op uw vraag of er strenger toezicht moet zijn op het afleveren van TTN, kan ik u antwoorden dat elke TTN-aanvraag wordt beoordeeld door drie onafhankelijke artsen die zich baseren op internationale criteria van het Wereld Anti-Doping Agentschap om al dan niet een toestemming te verlenen. Voor alle aanvragen wordt door de onafhankelijke artsen nagegaan of er wel degelijk sprake is van een therapeutische noodzaak. Zo wordt bij astma bijvoorbeeld de echtheid van de diagnose steeds gecontroleerd aan de hand van de gedetailleerde resultaten van een diagnostische test en een recent verslag van de behandelende pneumoloog. Strenger toezicht lijkt dan ook niet nodig aangezien de internationale criteria die door het WADA worden vooropgesteld, voor 100 percent worden gevolgd.

Mevrouw Margriet Hermans: Er leefde bij mij een eerlijke ongerustheid omdat we hier toch zorgen voor controle en een strengere wetgeving. Ik moest denken aan het blokstaarten bij paarden. Hoe strenger we daarop worden, hoe meer paarden er zijn die een ziekelijke staart hebben. Er worden meer staarten geamputeerd dan ooit, allemaal bedrog en leugen. Maar ik ben blij

dat u met uw cijfers het tegenovergestelde hebt aange-
toond. Ik volg u in uw redenering wanneer u zegt dat
astma meer en meer bedreigend is voor de bevolking, en
zeker voor topsporters omdat ze voor zichzelf grenzen
verleggen. Ik hoop dat mijn ongerustheid, die ook de
uwe is, voor een deel onterecht was.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

**Vraag om uitleg van de heer Jo Vermeulen tot de
heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur,
Jeugd, Sport en Brussel, over de organisatie van
boksvedstrijden en de ondersteuning van de boks-
sport**

De voorzitter: De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen: Mijnheer de minister, geachte
collega's, de aanleiding voor mijn vraag is een boksgala
dat half maart in Mechelen is gehouden. Dat heeft nogal
nare gevolgen gehad. Er is nadien gevochten, zelfs met
dodelijke afloop.

Het was een wedstrijd in het kader van de Vlaamse
Ligakampioenschappen. Uit getuigenissen blijkt dat de
omstandigheden allesbehalve mooi waren zowel wat de
organisatie als de veiligheid betreft. Het gebeurde in een
groezelige kelder van een school. Het was er heel roke-
rig. Er was een gevecht om zitplaatsen. Het werd er niet
ordentelijk in de hand gehouden. De vraag is of de orga-
nisatoren daarvoor voldoende ondersteund en voorbereid
waren, en of de lokale politie op de hoogte was van het
risicogehalte van zo'n manifestatie. Ik verwijs naar
voetbalmatches waar men op voorhand kan screenen en
weet welke matches risicomatches zijn zodat men extra
volk kan inzetten.

Vorig weekend was het Belgisch kampioenschap, waar
de Vlaamse en Waalse kampioenen tegen elkaar in het
strijdperk traden. Toen was er wel politie, om wat er na
de match kon gebeuren onder controle te houden.

Bij mijn weten is de Vlaamse boksliga niet erkend of
gesubsidieerd door Bloso, wat het voor de hardwerkende
vrijwilligers wellicht niet makkelijker maakt om mani-
festaties als deze tot een goed einde te brengen. En hier
komt zeer veel volk op af.

Ik ben onlangs naar een kickboksvedstrijd geweest.
Daar was gigantisch veel volk en het was een zeer divers
publiek. Het was een zeer multicultureel publiek waar-
van men op vele multiculturele feestjes alleen maar kan
dromen. Alle mogelijke nationaliteiten zijn daar aanwe-
zig. Gezien de sport, kunnen de gemoederen verhit ge-

raken, het temperament van een aantal beoefenaars en
supporters ligt wellicht iets boven het gemiddelde.

Enkele jaren geleden hebben we hier een hoorzitting
gehad met vertegenwoordigers van de vechtsport. Ik
denk dat het ging over dopinggebruik en gezond spor-
ten. Ze zeiden toen dat veel van hun sporters wandelende
tijdbommen zijn, die in de sport hun agressie en
kracht kwijt kunnen. Het is dus belangrijk dat dat op
een goede manier ondersteund wordt.

Gezien de risico's die onwillekeurig met deze sport en
de organisatie ervan verbonden zijn, vond ik het de
moeite om na te denken over de verantwoordelijkheid
die de overheid kan nemen om de organisatoren te
ondersteunen en om de dikwijls zeer jonge sporters te
beschermen. In hoofdzaak wordt het een allochtoon
publiek: Oost-Europeanen, Noord-Afrikanen enzo-
voort. Er zijn ook een aantal autochtone Belgen bij,
waarvan de ouders hopen dat hun zoon ooit voor ballet
of badminton zal kiezen.

Welke ondersteuning wordt er op dit ogenblik gegeven
aan de bokssport in Vlaanderen? Zijn er procedures
lopende in verband met erkenning of subsidiëring? Hoe
schat de minister de rol van deze sport in in het kader
van diversiteit en participatie?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Geachte collega's, zoals u
wellicht wel weet, is de Koninklijke Belgische Boks-
bond lange tijd een van de uitsluitend unitair georgani-
seerde sportbonden gebleven. Op die manier kon de
Vlaamse overheid bijgevolg nauwelijks of geen struc-
turele ondersteuning geven op het niveau van de fede-
ratie. Daarin lijkt nu toch enige verandering te komen.
Ik tracht dat duidelijk te maken in antwoord op uw
specifieke vragen.

De vzw Vlaamse Boksliga is momenteel nog geen door
de Vlaamse overheid erkende sportfederatie. Bijgevolg
kan deze sportfederatie op dit ogenblik dan ook niet
worden gesubsidieerd. Aangezien de sporttak boksen
een olympische discipline is en vermeld staat op de
sporttakkenlijst van het decreet van 13 juli 2001 hou-
dende regeling van de erkenning en subsidiëring van
de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de
organisaties voor sportieve vrijetijdsbesteding, werd
binnen de structuur van de Vlaamse Trainersschool wel
een denkcel boksen opgericht. In 2005 en 2006 werden
reeds opleidingscursussen georganiseerd in samen-
spraak met de VTS.

Er zijn contacten via de diensten van het Bloso om een
erkenning als Vlaamse sportfederatie vanaf 2008 aan te
vragen. In een eerste fase heeft de vzw Vlaamse Boks-
liga haar statuten aan het Bloso bezorgd en werden deze

voorgelegd aan de juridische dienst. Op 22 december 2006 heeft het Bloso de opmerkingen van de juridische dienst op de statuten van de vzw Vlaamse Boksliga overgemaakt aan de sportfederatie en haar de documenten en richtlijnen om een aanvraag tot erkenning als Vlaamse sportfederatie bezorgd. De vzw Vlaamse Boksliga heeft gemeld dat, zodra de statuten en het reglement van inwendige orde van het overkoepelende orgaan, de Koninklijke Belgische Boksbond, aangepast zijn, zij het verzoek zou richten om officieel erkend te worden als Vlaamse sportfederatie. Een aanvraag tot erkenning als Vlaamse sportfederatie vanaf 2008 dient uiterlijk 1 september 2007 aan het Bloso bezorgd te worden. Aan de Vlaamse Boksliga werd gevraagd om contact op te nemen met het Bloso om alle vragen en opmerkingen te bespreken tijdens een begeleidend onderhoud.

Er loopt momenteel formeel gesproken dus nog geen procedure in verband met de subsidiëring. Een eerste stap naar subsidiëring is erkenning. Eerst zal het erkenningsdossier van de sportfederatie behandeld worden. Subsidiëring komt dan eventueel in een volgend stadium aan bod.

Hoe schat ik de rol van deze sport in in het kader van diversiteit en participatie? Boksen is een sport die vooral beoefend wordt door mannen en ook een sterke belangstelling kent bij jongeren van allochtone origine. Boksen is een contactsport die een goede omkadering en begeleiding vergt. Het project 'OpBoksen' in Limburg, onder leiding van de heer Wahhabi, deelnemer aan de Olympische Spelen in 1992, toont aan dat boksen positieve effecten kan genereren. Wekelijks volgen meer dan 200 deelnemers 18 verschillende trainingen op 5 locaties: Genk, Maasmechelen, Dilsen-Stokkem, Heusden-Zolder en Houthalen-Helchteren. Twee trainers hebben een trainer B-diploma en zes een diploma initiator van de Vlaamse Trainersschool.

Boksen kan als sport zeker een participatiebevorderende rol spelen. Buitenlandse wetenschappelijke onderzoeken geven geen eenduidig beeld, laat staan bewijs, dat het beoefenen van gevechtssporten in georganiseerd en gereguleerd clubverband effectief ook leidt tot verminderde agressie of eventueel een beter controleerbare omgeving. Ik heb al onderzoeken gelezen die volledig tegenstrijdige conclusies formuleren: volgens het ene onderzoek leidt het tot verminderde agressie, volgens een ander onderzoek wordt integendeel de agressie nog meer aangewakkerd. In elk geval is het wel zo dat bij trainingen enorm veel discipline en zelfbeheersing nodig zijn. Het hangt er dan natuurlijk van af welke mentaliteit of houding in die sportclubs heerst om die kwaliteiten ook buiten de club te leren hanteren. In elk geval is een erkenning van de federatie mijns inziens een bijkomend middel om daarin te sturen en, waar nodig, bij te sturen.

Uiteraard is het te gemakkelijk om alle verantwoordelijkheid in de schoenen van de federatie te schuiven.

Daarom zal ik er zeker ook aandacht voor hebben om deze problematiek mee te nemen als aandachtspunt binnen het participatiedecreet dat ik voorbereid.

Tot slot wil ik er ook op wijzen dat de veiligheid buiten de bokscub natuurlijk een zaak is van openbare orde. U verwijst naar het incident in Mechelen, waar een dodelijk slachtoffer te betreuren viel bij een straatgevecht na een boksmeting. Ik heb daarover geïnformeerd bij de diensten van de federale minister van Binnenlandse Zaken, minister Dewael. Daar is mij verzekerd dat voor boksmetings niet dezelfde richtlijnen gelden als voor risicowedstrijden in het voetbal, waar uiteraard nog veel meer toeschouwers naartoe komen en de kans op supportersrellen dus groter is. Het betekent dat er niet automatisch politie in paraatheid gebracht wordt bij dergelijke organisaties. Uiteraard kunnen en moeten organisatoren de lokale ordediensten op de hoogte brengen wanneer zij eventueel risico's vermoeden. Ook daar kan dan de federatie een ondersteunende rol spelen inzake informatieverstrekking of richtlijnen. En bij een erkende federatie zal de overheid inderdaad die verantwoordelijkheid benadrukken.

De heer Jo Vermeulen: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw bijzonder heldere en bemoedigende antwoorden, vooral met betrekking tot mijn tweede vraag. Ik wist niet dat de gesprekken over de procedures al bezig waren.

Ik ken de interne keuken van de bokswereld niet zo goed. Weet u of het voorbeeld uit Limburg, 'OpBoksen', navolging krijgt in andere provincies?

Minister Bert Anciaux: Ik dacht het niet. Vanuit de bokswereld in Brussel is er wel veel vraag naar een dergelijk initiatief, omdat daar nogal wat geïnteresseerde jongeren rondlopen. Voorlopig is dat echter nog niet geconcretiseerd. Die interesse is natuurlijk niet enkel in Limburg aanwezig, maar voorlopig denk ik dat het project 'OpBoksen' zich uitsluitend in Limburg situeert.

De heer Jo Vermeulen: Ik sluit me tot slot aan bij uw laatste suggestie. Dergelijke invalshoeken moeten in het participatiedecreet een heel concrete weerslag krijgen. Dit moet verder gestimuleerd worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de ondersteuning van het beachvolleybal

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in 1992 werd beachvolleybal internationaal erkend als een professionele sport. Twee jaar later, in 1994, werd voor het eerst een wereldkampioenschap georganiseerd, en in 1996 werd de discipline opgenomen in de Olympische Spelen van Atlanta.

In Vlaanderen wordt de sport meer en meer beoefend en rijst aldus de vraag naar structuur. Vandaag bestaat er immers geen overkoepelend orgaan dat zich met beachvolleybal bezighoudt. Er bestaan veel teams van beachvolleyspelers, maar die zijn niet aangesloten bij clubs. Het gaat meestal om spelers uit de ereklasse van het gewone volleybal. Zij moeten op eigen houtje alles financieren en zijn meestal niet verzekerd voor ongevallen. Momenteel is het enige officiële orgaan dat zich bezighoudt met beachvolleybal de 'beachcouncil', bestaande uit drie mensen.

Voor het gewone volleybal bestaan er drie instanties onder de vleugels van de nationale volleybalbond: de Vlaamse Volleybalbond (VVB), de Association Interprovinciale Francophone de Volley-ball (AIF) en de Volleyballiga, die alle clubs uit de ereklasse bevat. Het is de wens van de beachvolleybalspelers om een gelijkwaardige structuur te verkrijgen, omdat zij vaak over het hoofd worden gezien.

De VVB wordt gedeeltelijk gesubsidieerd om het beachvolleybal te ondersteunen. Het beachvolleybal heeft echter nog geen middelen ontvangen. Omdat er geen ondersteuning bestaat, heeft de Oudenaardse beachvolleybalclub EVO een vzw opgericht, die zelfbedruipend werkt. Tot nog toe is het de enige gestructureerde beachvolleybalclub in België. Omdat deze club een erkende vzw is, heeft de stad Oudenaarde in 2004 een subsidie toegekend van 7500 euro voor de aanleg van beachvolleybalterreinen, boven op de 1500 euro die de club zelf ter beschikking stelde voor de aanleg. De vzw werkt met erkende Bloso-trainers, die een licentiatsdiploma lichamelijke opvoeding hebben en die A-trainer zijn in het volleybal. De club beschikt over drie A-trainers en levert derhalve kwaliteitsvolle trainingen.

De vzw wil een Vlaams platform vormen, analoog aan de VVB, maar dan specifiek voor beachvolleybal. De vzw wil hier een dragende, ondersteunende rol in spelen. Uiteraard hebben de mensen van de vzw voor de werking van dit platform extra middelen nodig. De doelstellingen van de vzw zijn duidelijk. Eén: het uitbouwen van de beachvolleybalsport in Vlaanderen voor dames, heren, jeugd en senioren, in competitief of recreatief verband. Twee: wedstrijden, toernooien en trainingen organiseren. Drie: een rol spelen op internationaal niveau en bij de organisatie van de Masters. Vier: seminars, initiatielessen en lessenspakketten organiseren.

Mijnheer de minister, klopt het dat de VVB gesubsidieerd wordt om ook het beachvolleybal te ondersteunen?

Zo ja, kunt u toelichten hoeveel die subsidie bedraagt? Kunt u toelichten waarom het beachvolleybal geen middelen krijgt vanuit de VVB? Gaat u extra middelen voorzien voor het beachvolleybal. Zo ja, tegen wanneer zullen die beschikbaar zijn? Bent u voorstander van de oprichting van een Vlaams platform ter ondersteuning van het beachvolleybal? Zo ja, volgt u daarbij de pistes die de vzw EVO aanreikt? Zo neen, kunt u toelichten waarom u geen voorstander bent van een dergelijk platform? Bent u voorstander van de oprichting van een orgaan dat onder de voogdij van de Nationale Volleybalbond het beachvolleybal ondersteunt? Kunt u dat toelichten?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw Libert, het lijkt me onjuist te stellen dat het beachvolleybal geen middelen krijgt vanuit de Vlaamse Volleybalbond. De vzw Vlaamse Volleybalbond (VVB) wordt in het kader van het decreet van 13 juli 2001 houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding, gesubsidieerd als unisportfederatie categorie A. Deze unisportfederatie moet volgens de definitie van het decreet, in haar doelstelling en werking uitsluitend de organisatie, de promotie en de kwaliteitszorg van één sporttak op het oog hebben. De sporttak moet voorkomen op de sporttakkenlijst. In dit geval wordt op de sporttakkenlijst vermeld: volleybal, met als disciplines zaalvolleybal, strandvolleybal en parkvolleybal. Aangezien de Internationale Volleybalfederatie (FIVB) als discipline ook beachvolleybal aanbiedt, kan dus ook de VVB beachvolley aanbieden en kunnen de uitgaven voor beachvolleybal opgenomen worden in de subsidieerbare uitgaven van de sportfederatie.

De VVB ontvangt via het decreet van 13 juli 2001 subsidies voor het vervullen van haar basisopdrachten, voor de facultatieve opdracht Jeugdsport en de facultatieve opdracht Topsport. Wat de basisopdrachten betreft, ontving de VVB in 2005 – de definitieve cijfers van 2006 zijn nog niet bekend; de afrekening van de saldi gebeurt binnenkort – een bedrag van 368.643 euro. 70 procent van dit bedrag werd toegekend voor de subsidiëring van het personeel van de sportfederatie en 30 procent voor de subsidiëring van een aantal subsidieerbare uitgaven voor het vervullen van vijf basisopdrachten: de organisatie van competitieve sportbeoefening, de organisatie van recreatieve sportbeoefening, het organiseren van kaderopleiding, begeleiding van de sportclubs en de promotie van de sporttak. De sportfederatie beslist autonoom over de inzet van haar personeel en van haar werkmiddelen over de verschillende disciplines die vermeld staan op de sporttakkenlijst.

Als administratie die toezicht houdt op de uitvoering van die basisopdrachten en bijgevolg op de uitbetaling

van de middelen, beschikt Bloso bijgevolg niet over opgesplitste gegevens voor wat betreft bijvoorbeeld de tijdsindeling van het personeel met betrekking tot beachvolleybal, noch over de besteding van de algemene werkmiddelen ten behoeve van beachvolleybal.

Ik heb naar aanleiding van uw vraag wel navraag gedaan bij de Vlaamse Volleybalbond. Daar kreeg ik volgende informatie: "Beachvolleybal behoort tot de basisopdrachten en facultatieve opdrachten van de federatie." wat betreft de basisopdrachten betekent dat om te beginnen de organisatie van competitie in het beachvolleybal. Het KBVBV, het Koninklijk Belgisch Volleybalverbond, met VVB als belangrijkste partner, organiseert het Belgisch beachkampioenschap. Het aantal deelnemers aan de officiële nationale beachcompetitie bedraagt ongeveer 250. Het aantal deelnemers aan de provinciale competities bedraagt, afhankelijk van provincie tot provincie, van 60 tot 500 deelnemers, en dat dus tegenover een totaal van ongeveer 40.000 leden bij de VVB. Zowat alle deelnemers aan de beachcompetities spelen ook indoor en zijn zo automatisch verzekerd voor de beachcompetitie. Spelers die geen indoorlid zijn van een club, kunnen individueel lid worden en zo inschrijven voor de beachcompetitie.

Indien bepaalde verenigingen opgericht worden die alleen beachvolley aanbieden, kunnen deze clubs lid worden van de federatie. Op dit moment is er hiervoor nog geen enkele aanvraag. Mevrouw Libert, de club EVO Beach uit Oudenaarde, waar u naar verwijst, is eveneens ingeschreven als club bij de zaalvolleybalcompetitie.

Het secretariaat van de VVB zorgt voor de administratie van de nationale beachcompetitie. Dat wil zeggen, zorgen voor de inschrijvingen, de verwerking van de resultaten, de communicatie, het geven van informatie en dergelijke. De VVB zorgt ervoor dat de spelers die hiervoor in aanmerking komen, zich via het KBVBV kunnen inschrijven voor de internationale beachcompetities. De VVB heeft jaarlijks mee betaald voor de kosten van de beachcompetitie. De VVB organiseert de finale van de Vlaamse beachkampioenschappen. De VVB ondersteunt financieel de provinciale comités voor de beachwerking in het kader van de finales van de Vlaamse beachkampioenschappen. De VVB zorgt voor de opleiding van de scheidsrechters. Dat wat betreft de basisopdracht organisatie van de competitie.

Beachvolleybal kan rekenen op een groeiende belangstelling en dit zowel voor aangesloten leden als recreanten die vaak beachvolleybal beoefenen tijdens de vakantieperiode of als individuele sportieve activiteit. Ter promotie van het beachvolleybal verleent de federatie haar medewerking aan de organisatie van het Bloso megabeachvolleybalfestival in Oostende. De VVB organiseert de bedrijvenbeach, een recreatief bedrijfssport-

evenement. De VVB heeft als belangrijke partner binnen zijn Volleybalcentrum een outdoorbeachaccommodatie.

Verschillende clubs die aangesloten zijn bij de federatie, organiseren in de zomerperiode wekelijks binnen hun provincie toernooien met soms honderden deelnemers. Deze toernooien worden al dan niet gemeenschappelijk aangeboden zonder deel uit te maken van een competitie. Dat wat de basisopdracht recreatie en promotie betreft.

Hier kan ik nog aan toevoegen dat decretaal, voor wat de facultatieve opdracht jeugdsport betreft, de VVB een Volleybal Integratie Systeem-project heeft lopen, met een specifiek initiatief rond jeugdbeachvolley. Binnen dit project organiseert elke provinciale jeugdcommissie van de VVB eenmaal per jaar een jeugdbeachtoernooi. De voorbereidingen op die toernooien gebeuren in de sportclubs. De clubs trachten via promotiekanalen zo veel mogelijk niet-leden te laten deelnemen aan de jeugdbeachtoernooien.

In 2005 heeft de Vlaamse Volleybalbond 21.000 euro subsidie gekregen voor de ondersteuning van het beachvolleybal bij de jeugd. In 2005 hebben 105 clubs van de VVB deelgenomen aan dit project. De club EVO Beach uit Oudenaarde organiseert trouwens in dit kader ook toernooien voor de provincie Oost-Vlaanderen.

Wat de facultatieve opdracht topsport betreft, wordt in het decreet van 13 juli 2001 bepaald dat de Vlaamse Regering om de vier jaar de lijst van sporttakken vastlegt die in aanmerking kunnen komen voor topsportsubsidies. In het besluit van de Vlaamse Regering van 20 mei 2005 tot vaststelling van de voorwaarden tot het verkrijgen van subsidies inzake topsport wordt volleybal, meer bepaald zaalvolleybal, opgenomen in categorie 2 – dit jaar met een topsportsubsidie van 150.000 euro.

Beachvolleybal werd hier echter niet opgenomen. Bovendien werd bij de bepaling van de subsidies voor topsport 2007 door de Vlaamse Gemeenschap, in samenspraak met de Vlaamse Volleybalbond, beslist om prioritair het zaalvolleybal te ondersteunen, aangezien de topsportdoelstelling voor de Vlaamse Volleybalbond het behalen van een selectie voor deelname aan de Olympische Spelen zaalvolleybal 2008 is. Dat is trouwens uitvoerig besproken op de Taskforce Topsport.

Er is echter steeds het duidelijke standpunt ingenomen dat, als er kansen tot succes voor de Olympische Spelen 2008 zijn voor het beachvolleybal, we ook die noden zullen invullen. Zo kregen ondertussen, in overleg met de VVB, de twee meisjes die de vrouwenploeg vormen, de dames Mouha en Van Breedam, een gesco-statuuut bij de Vlaamse overheid, met de daarbij nodige

ondersteuning in werkingsmiddelen, om hun parcours richting Olympische Spelen te kunnen afwerken.

Mevrouw Libert, ik kan u melden dat ik geen voorstander ben van het oprichten van nieuwe structuren voor de organisatie van het beachvolleybal in Vlaanderen. Het oprichten van een specifiek Vlaams platform zou er enkel toe leiden dat de middelen voor deze discipline versnipperd zouden worden over verschillende organisaties.

Om financiële, organisatorische en sporttechnische redenen lijkt het mij verantwoord dat één Vlaamse sportfederatie focust op de verdere uitbouw van deze discipline van het volleybal.

Naar mijn oordeel is de Vlaamse Volleybalbond, die door de Vlaamse overheid als unisportfederatie erkend en gesubsidieerd wordt, het best geplaatst om het beachvolleybal in Vlaanderen verder uit te bouwen.

Een afzonderlijk platform voor beachvolleybal kan dus enkel opgericht worden binnen de bestaande structuur van de Vlaamse Volleybalbond, wil het in aanmerking komen voor subsidiëring vanuit de Vlaamse Gemeenschap. Trouwens, naast de nationale beachcommissie, waarin de VVB vertegenwoordigd is, wordt in elke volleybalcommissie van de VVB het beachvolleybal opgenomen, dus zowel in arbitrage, jeugd, ontmoetingen, juridisch, organisatie en topsport.

Mijnheer de voorzitter, ik denk dat er toch wel wat ondersteuning is van het beachvolleybal, dat in de lift zit en terecht ook extra aandacht krijgt. Ook al staat beachvolley niet op de lijst van topsporttakken, we hebben toch ook een topsportproject ondersteund in het kader van de ondersteuning van de Olympische Spelen. We hopen dat onze talentvolle ploeg ook samen aan de Olympische Spelen zal kunnen deelnemen.

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitvoerige antwoord, waarin u stelt dat er binnen de Vlaamse Volleybalbond veel gedaan wordt voor het strandvolleybal.

Is er, wat de toegekende middelen betreft, vooraf een verdeling gebeurd die gerespecteerd moet worden, of kan de volleybalbond zelf oordelen hoe de middelen verdeeld worden? Bestaan er evaluatierapporten van de voorbije jaren over hoe de middelen besteed werden?

Minister Bert Anciaux: Ik heb geantwoord dat het, op basis van de documenten die Bloso krijgt, niet mogelijk is om die verdeling te maken. We kunnen wel concreet zeggen welke middelen wij vrijmaken voor de ondersteuning van de twee gesco's en de werkingsmiddelen, maar de rest is de interne keuken van de VVB.

Mevrouw Laurence Libert: We zullen dat nader volgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
